

LUBOMÍR PIRO
PREKLIATÍ LÁSKOU

VYDALO MEA2000 o. z.

© Všetky autorské práva sú vyhradené.

ISBN 978-80-560-0276-6

ĽUBOMÍR PIRO

PREKLIATÍ LÁSKOU

Korektúra a technická spolupráca: Franko Štefan, Labai Emil
Edícia: MEA 2000 o. z. - Mladá Éra Autorov nového tisícročia

© Autorské práva vyhradené

ISBN 978-80-560-0276-6

***HLAVNOU HRDINKOU JE MLADÁ ŽENA, AJ KEĎ
PRÍBEH JE PÍSANÝ RUKOU MUŽA. NEZVYČAJNÁ
KOMBINÁCIA... AKO SA S TOUTO SITUÁCIU
VYSPORIADAL SAMOTNÝ AUTOR? PODARILO
SA MU VCÍTIŤ SA DO ZMÝŠĽANIA A KONANIA
MLADÉHO DIEVČAŤA? POSPLIETAL NITE JEJ
ŽIVOTA DO ZAUJÍMAVÉHO DEJA? NUŽ...
POSÚĎTE SAMI...***

OBSAH

ÚVOD	4
KAPITOLA 1.	8
KAPITOLA 2.	36
KAPITOLA 3.	46
KAPITOLA 4.	60
KAPITOLA 5.	69
KAPITOLA 6.	97
KAPITOLA 7.	115
KAPITOLA 8.	158
KAPITOLA 9.	179
KAPITOLA 10.	202
KAPITOLA 11.	228
ZÁVER	250

ÚVOD

FRANCÚZSKO, VERSAILLES 1735

Na francúzsky trón usadol nový panovník. Stal sa ním Ľudovít XV., ktorého už ako trinásťročného chlapca vyhlásili za dospelého a umožnili mu ujať sa vlády. Korunovácia mladučkého kráľa sa uskutočnila 25. októbra roku pána 1722 v Reims. Toto chlapča, patriace do dynastie Bourbonovcov, ktorého otcom bol Ľudovít Francúzsky a matkou Mária Adela Savojská, sa o necelé dva roky po korunováci oženilo s dvadsaťdvaročnou dcérou Poľského kráľa Stanislava Leszczyňského, Máriou Stanislav Leszczyňski.

Ľudovít XV. veľa novátorstva naozaj nepriniesol. Uspokojil sa s tým, čo vytvoril a zanechal jeho predchodca Ľudovít XIV. a pokračoval v absolutistickom štýle vládnutia.

Dôležitú, ba dalo by sa povedať, že hlavnú úlohu v krajine naďalej zohrávala šľachta a rodová aristokracia.

Tí všetci sa, doslova a do písmena, kúpali v blahobyte a užívali si luxus doby v ktorej žili, na úkor čoraz viac utláčaného a zbedačeného ľudu. Strediskom bohatstva, veľkoleposti, ako aj ďalekosiahlej finančnej márnivosti, ale aj charakteristického poklesu mravov zostával aj naďalej kráľovský dvor. Mladý Ľudovít XV. si vydržoval množstvo favoritiek, z ktorých v tom období mala najväčší vplyv Madame de Pompadour. Práve ona organizovala vo Versailles naozaj pompézne zábavy, samozrejme na účet kráľa, ktoré už aj tak značne deravú a finančne vyčerpanú kráľovskú pokladnicu ešte viac devastovali. Boli potrebné nové záplaty. Nasledovalo zvyšovanie cien a samozrejme daní. Keďže Ľudovít XV. sa o hospodárstvo veľmi nezaujímal a tak túto záležitosť, či skôr starosť hodil na plecia svojim početným ministrom, ktorí boli nútení používať všakovaké neobvyklé úkony, len aby naplnili kráľovskú kasu a vyviedli rozpočet krajiny zo stále sa navrhujúceho zadlženia. Jedným z ministrov bol aj markíz Charpentier z Doudeville, ktorý si získal kráľovu dôveru a veľmi rýchlo postupoval. Z neznámeho šľachtica sa stal člen Kráľovskej finančnej rady a zakrátko aj minister financií...

Panovník, sprevádzaný húfom päťolizačov, prisluhovačov a dvorných dám, opúšťal kráľovské komnaty a so svojim sprievodom smeroval do zámockých záhrad, oddávať sa bezstarostným a v konečnom dôsledku bohapustým radovánkam. Dvorania si opäť mohli do sýtosti užívať krásny a slnečný deň. Stredobodom kráľovského záujmu boli bujaré zábavky s dostatkom vína, jedla a samozrejme žien. Jedno z takýchto veľkolepých podujatí sa usporiadalo na počesť jeho kráľovskej výsosti v záhradách Versailles. Ľudovít XV. sa zastavil a prehovoril:

„Ó... Markíz Charpentier. Predpokladám, že zasadanie Kráľovskej Rady sa práve skončilo. Aké zvesti mi prinášate, markíz?“

„Ctihodné Veličenstvo, dostala sa ku mne informácia, že obchodovanie so zámorím prináša úspechy. Naša obchodná flotila práve dorazila do prístavu a priviezla náklad cukru, čaju, kávy, tabaku a bavlny...“ - snažil sa ľstivý markíz tónom, ktorý hraničil s podlizovaním, zabrnkať na city svojmu panovníkovi. Kráľ však s eleganciou jemu vlastnou nepozorovane odvedol reč úplne iným smerom.

„Markíz... V kráľovskom zámku sa pošepkáva, že v záhradách vášho zámku rozkvitla čarokrásna ružička. Je to skutočne pravda? Naozaj vaša dcéra vyrástla do oslnivej krásy? Prečo neumožníte tomu nádhernému stvoreniu plne rozvinúť svoju nadpozemskú jedinečnosť na kráľovskom dvore? Ak je to žieňa naozaj tak neskutočne krásne, ako sa o ňom hovorí, tak by sa malo stať výraznou ozdobou tu vo Versailles. Nemyslíte? Pouvažujte markíz a ja sa postarám o slávnostné uvedenie mladej markízy na kráľovský dvor.“ - navrhol, či skôr prikázal panovník svojmu ministrovi.

Starý markíz sa za kráľovým chrbtom iba lišiacky usmieval a v tej chvíli vedel, že kráľa dostal presne tam, kde ho dostať chcel. Konečne nadišla tá chvíľa, aby jeho dcéra zažiarila tu v blízkosti kráľa, vo Versailles. Markíz Charpentier z Doudeville bol prefikáný intrigán, ktorý úspešne kráčal za svojim celoživotným cieľom a tým bolo nahromadiť čo najviac majetku, za akúkoľvek cenu. Nešťítal sa naozaj ničoho a do svojich intrigánskych špekulácií zatiahol aj nič netušiacu dcéru.

KAPITOLA 1.

SLOVENSKO, BRATISLAVA 2012.

Rozpršalo sa. Ba čo rozpršalo. Voda padala z oblohy, akoby sa celé mesto nachádzalo rovno pod Niagarskými vodopádmi. Ťažké, tmavé a robustné mračná spočiatku iba pobehovali oblohou, napokon však zaľahli nad mesto, pripomínajúc obrovské stádo divokých amerických bizónov, ktoré do sýtosti napasené, teraz v pokoji prežívajúc, sa oddávalo bezstarostnému oddychovaniu. Tony vody zavlažovali slnkom rozpálenú a od horúčavy doslova hlbokými trhlinami zjazvenú zem. Prúdenie horúceho saharského vzduchu po neúspešnom boji so studeným severným frontom ustalo. Rozhorúčený vzduch to napokon vzdal a poddal sa. Sláva. To ťaživé a vysušujúce dusno, ktoré svojou intenzitou každého zrážalo do kolien a doslova zatláčalo až k zemi, razom pomínulo. Citeľne sa ochladilo a odrazu sa až ľahšie dýchalo...

Auto taxislužby sa predieralo nespočetnými mestskými ulicami budiac dojem, že v tom pletenci ciest stratilo správny smer a z toho takmer nikde nekončiaceho betónovo-asfaltového termitiska sa nijakým zázrakom nedokázalo dostať. Bol to však iba mätúci dojem. Vodič sa v tomto, na prvý pohľad nepochopiteľnom chaose, v podstate vyznal veľmi dobre. Koniec koncov, veď v tomto meste žil už takmer štyridsať rokov, takže by bolo úplne od vecí, ak by sa v takomto virvare nevyznal. Prijemne vyzerajúci muž s tmavými a upravenými vlasmi, v ktorých sa tu i tam zaleskli strieborné nite, pôsobil spokojným dojomom a pohmkával si do taktu piesne, šíriacej sa z reproduktorov. Vypol klimatizáciu a ponechal zapnutý iba ventilátor, ktorý vháňal do interiéru vozidla osviežujúci a vlhkosťou nasýtený vzduch. Z času na čas bol síce nútený klimatizáciu zapnúť, pretože vlhký vzduch sa zrážal na prednom skle a bránil mu vo výhľade. Stačilo však, aby klimatizácia bežala pár sekúnd a zahmlené sklo sa razom rozjasnilo.

Občas nepozorovane nazrel do spätného zrkadla na prednom skle a všímal si pasažierov sediacich na zadných sedadlách. Minule viezol jeden zamilovaný pár...

Pousmial sa, keď si na to spomenul. Ten muž aj s partnerkou mali tak trochu pod čapicou a zrejme práve ten alkohol potlačil ich zábrany, či ostych. Zakrátko po nastúpení sa situácia za ním tak rozohrala, že tí dvaja to na tom zadnom sedadle takmer aj urobili...

Tieto dve baby vyzerali byť v pohode. Celý čas iba klebetili o chalanoch a zavše jedna, či druhá vybuchla smiechom.

Tá blondína s rozkošným úsmevom a výraznými svetlomodrými očami dekorovanými, úžasne dlhými riasami sa mu pozdávala a nesmierne dráždila jeho mužský princíp.

Vodič taxíku prudko zošliapol pedál brzdy až sa dievčatá sediace vzadu ocitli takmer na operadlách predných sedadiel.

„Debil...“ - uštedril muž štipľavú nadávku vodičovi pred sebou a doložil:

„Ospravedlňujem sa, ale voľajaký baran nepoužíva smerové svetlá.“

Dievčatá opäť pohodlne usadené pokračovali v prerušenom hrkútaní. Na semafore zasvietila zelená a auto znovu vyrazilo vpred, raziac si cestu ulicami. Keď taxík konečne zastavil, vodič sa pousmial a skonštatoval:

„Sme na mieste, dámy.“

Mladé ženy stíchli. Keďže spoznávali vonkajšie okolie, otvorili dvere a tá blondína zaplatila. Muž otočil hlavu za tou svetlovlasou fešandou, premýšľajúc nevedno o čom, pričom sa potmehúdsky usmial, keď jeho pohľad spočinul na dvoch rozkošných zadočkoch. Zanedlho už ufujazdil preč, zháňajúc ďalších klientov.

Dve dievčence s pestrofarebnými dáždňikmi nad sebou kráčali k vchodu do paneláku. Hlavný nápor dažďa zrejme pominul, pretože už iba slabo poprchávalo. Obe mladé dámy sa v okamihu stratili za vchodovými dverami.

V nasledujúcej chvíli vystupovali z kabíny výt'ahu na štvrtom poschodí a tá tmavovlasá odomkla dvere bytu.

„Nech sa páči, slečna...“ - žartovala tmavovláska.

„Až po vás, slečinka...“ - podpichovala zas tá svetlovlasá.

Dvere sa napokon zatvorili a dievčatá pohltila intimita panelákového bytu. Tieto dve dlhoročné a zrejme aj nerozlučné priateľky, mimochodom čerstvé absolventky Pedagogickej fakulty Univerzity Komenského v Bratislave, hrdiace sa titulom PaedDr. , doslova nedočkavo očakávali nadchádzajúce dni. Štúdium mali úspešne za sebou a teraz... Teraz ich čakal vstup do nového života a cesta za svojim vlastným šťastím. Prenajatý dvojizbový byt, ktorý už istý čas spoločne obývali, si zútnili podľa dostupných finančných možností a cítili sa v ňom naozaj príjemne. Tmavovlasé dievča s dioptrickými okuliarmi na nose hodilo rybičku na posteľ, učupenú v jednom rohu miestnosti a s pôžitkom sa rozvaľovalo.

„Bože môj. Dokázala by som vylihovať v posteli celú večnosť. To štúdium mi teda dalo poriadne zabrať a teraz by som mala chuť dohnať ten zameškaný spánok.“ - priznávalo dievča.

Svetlovlasá dievčina usadla na rovnakú posteľ v druhom rohu miestnosti, pozrela sa na priateľku a s náznakom výčitky v hlase poznamenala.

„Dorotka, to nemyslíš vážne. Vylihovať v posteli? Tak to naozaj nie.“

Na krátky okamih zmlkla, akoby jej voľačo prebehlo myslou a hneď sa spýtala:

„Počuj... Nezdá sa ti ten kvet v obývacej izbe voľajaký zvädnutý?“

Vysoká rastlina v keramickom kvetináči patrila medzi dominantný prvok celej miestnosti a jej dekoratívne členité listy s výraznou kresbou sa už na prvý pohľad javili mierne povädnuté.

„Anna Mária, veď som ti vravela, že ten kvet potrebuje veľmi bohatú zálievku. Mali sme podobný druh doma a pamätám sa, že moja mama ho zalievala výdatne a priveľmi často. No a tej rastline sa na počudovanie darilo veľmi dobre. A len tak na okraj, tá zelina pochádza z dažďového pralesa, to som zistila na internete, ale jej krkolomný názov som si nezapamätala. Vieš čo? Najlepšie urobíš, keď ju zaleješ a do vody pridaj aj kvapalnú hnojivo. Tá rastlina ti bude určite za takúto láskavosť jedine vďačná.“ - poučovala svoju priateľku Dorotka.

„Myslíš, že ju zalievam málo?“ - pochybovala Anna Mária.

„To zelené čudo potrebuje vodu. Tie zvädnuté listy to jasne dávajú najavo.“ - tvrdila Dorota stále svoje.

„Tak ja ju teda zalejem.“ - skonštatovala Anna Mária a vstávajúc z postele zamierila do kuchyne.

Zakrátko sa opäť ako duch zjavila v izbe a žmurkajúc na dievča, leňošiace na posteli, riekla:

„A ideme sa zabávať.“

Dorota si iba sťažka povzdychla:

„Hm... Tebe sa to povie. Ale čo ja? Ved' keby robili konkurz do seriálu : Škaredá Katka, tak to určite vyhrám s obrovským náskokom pred všetkými ostatnými uchádzačkami. Som ešte horšia špata ako hlavná predstaviteľka.“

Za krátky okamih ešte dodala:

„A ešte to meno Dorota. Nechápem, kde ho moji rodičia vyhrabali.“

„Ale ved' Dorotka je predsa pekné meno.“ - podotkla blond'avá dievčina .

„To určite. Ako hlúpa Dora z rozprávky. Tá však bola aspoň pekná, na rozdiel odo mňa.“ - šomrala ďalej tmavovláska.

„Tak už dost! Tých rečí už naozaj stačilo! Veď ty si celkom pekná baba. Pod' so mnou!“ - dôrazne vyslovila Anna Mária.

Posadila priateľku na stoličku, zobrala fén, hrebeň, rozpustila dlhé tmavohnedé, takmer gaštanové vlasy sčesané do konského chvosta a šikovne ich upravovala do slušivého účesu. Napokon ho ešte spevnila troškou laku a zdalo sa, že so svojim výkonom bola nadmieru spokojná, pretože šibalsky úsmev jej rozjasnil tvár. Odkladajúc kadernícke náčinie len tak poznamenala:

„A teraz sa môžeš pozrieť do zrkadla.“

Dorota znechutene vstávala a zamierila do kúpeľne, tváriac sa pri chôdzi, akoby v ústach prežúvala hrst' kyslých a trpkých višní. Vošla do dverí a chvíľu sa nedialo vôbec nič. Odrazu však malou miestnosťou zarezonoval nesmierne radostný výkrik a mladá žena vyletela von ako namydlený blesk.

„Bože môj, tak takýto účes som nemala ani na stužkovej.“

- zvolala poskakujúc a rozhadzujúc rukami ako malé rozohrané dieťa.

To sa už do obývacej izby vrátila aj Anna Mária a oznámila:

„A teraz si oblečieš toto.“ - držala v rukách krátke šatôčky z elastického materiálu.

Netrvalo dlho a jej spolubývajúca ich mala na sebe.

„Super... Tak a môžeš sa ísť spýtať zrkadla, či je ešte niekto na tomto svete krajší od teba. Moment... Tie okuliare.“ - zastavila blondínka priateľku a zložila jej z nosa veľké okuliare s hrubým a staromódnym rámom.

„Ale veď bez nich vidím sotva meter pred nos.“ - okomentovala to Dorota.

„Nestresuj. Zájďeme do optiky a vyberieš si kontaktné šošovky.“ - usmievala sa Anna Mária, žmurkla a doložila:

„A teraz môžeš hodiť reč s tým zrkadlom.“

Niekedy stačí urobiť správne rozhodnutie v správnom čase a výsledok, ktorý nepotrebuje žiaden komentár, môže navždy zmeniť osud človeka. Ved' aj sivá myška sa môže stať kráľovnou plesu. Pokiaľ Dorota obdivovala svoj obraz v zrkadle, jej priateľka na seba hodila rozkošné šaty, ktoré ešte viac zvýrazňovali jej aj tak zvodnú postavu. Vrátila sa do izby a v oboch rukách niesla dva páry lodičiek.

„Tieto sú pre teba.“ - jednoducho oznámila, priložila si flakón s parfumom k telu a niekoľkokrát stlačila mechanický rozprašovač.

V nasledujúcom okamihu sa izbou začala šíriť intenzívna, avšak veľmi lahodná a mužské zmysly rozhodne dráždiaca vôňa. Podišla k priateľke a Dorotu zasiahla dávka drobných a jemne rozprášených kvapiek zmyselnej vône.

„Zlatko, tá vôňa je... Nenachádzam slov. Jednoducho perfektná. Čo je to za značku? Tú vôňu som na tebe asi ešte nikdy necítila.“ - zaujímala sa Dorota.

„Moja milá, to je LITTLE BLACK - omamná vôňa, ktorá vyvoláva pocit divokej zvodnej ženskosti. Dôkladne

zmixovaná zmes vôni cyklámenu, slivky a dráždivo
zmyselnej vône Ylang-ylang od Avonu. Tú používam
jedine vtedy, keď chcem uloviť chlapa. Chalani po nej idú
doslova ako po feromónoch.“ - smiala sa Anna Mária.
„My ideme loviť chalanov?“ - nedôverčivo sa spýtalo
prekvapené dievča.

Anna Mária sa iba z chuti rozosmiala a poznamenala:
„Možno... Človek nikdy nevie.“

--- ... ---

Diskotéka Alonso, nachádzajúca sa v centre mesta, bola
zaplnená hádam ako ešte nikdy predtým. Piatkový večer,
noc pred nadchádzajúcim víkendom to takto bývalo.
Veď predsa mladí ľudia sa chceli baviť. Dnes to bolo
oveľa zaujímavejšie, pretože okrem diskdžokeja tu hrala
aj živá kapela. A živá bezprostredná hudba, tak to je
celkom iná káva. No nie? Najskôr predvádzal najnovšie
hity DJ Alvin a o chvíľu zas ponúkalo svoju tvorbu
zaujímavé zoskupenie s názvom Devils.

Zábavy chtivá mládež obsadila takmer všetky stoly, aj keď dva, či tri zostali ešte voľné. Dôvod bol jasný. Na každom z nich sa nachádzala cedulka: RESERVE.

K jednému z nich priviedli usporiadatelia aj dve mladé dievčatá. Boli to Anna Mária a Dorota. Tanečný parket pôsobil naozaj rozľahlým dojmom, avšak práve teraz sa na ňom veľa ľudí v tanci nezvítalo. Anna Mária, sadajúc k stolu usúdila, že sa tu nachádzalo množstvo zaujímavých, ba objavila aj zopár vyslovene krásnych chalanov.

Čertíci hrali naozaj výborne a zabával sa zrejme asi každý. Obe dievčatá sediace rovno oproti baru, popíjali víno, ktoré im medzičasom priniesol taký vysoký, štíhly smejko v čašnickej rovnošate, keď Anna Mária štuchla laktom do priateľky, ukazujúc prstom na program večera. Veľkým zvýrazneným písmom tam stálo: 23.30 PÁNSKY STRIPTÍZ.

Dorota doširoka roztvorila namaľované oči, pousmiala sa a v tejto chvíli bola pevne rozhodnutá neopustiť tento podnik pred touto hodinou. Na vyprázdnený tanečný parket vstúpil rozkošne sladučký chalan oblečený do námorníckej rovnošaty s podarenou pokrývkou hlavy.

Ženské osadenstvo sa zhromaždilo koldokola celé vo vytržení. Ozvali sa tóny hudby a mladučký matróz začal predvádzať svoju tanečnú šou. Už po krátkom úvode obe priateľky a s veľkou pravdepodobnosťou aj tie ostatné baby usúdili, že to ovládal naozaj bravúrne. Mladý muž zrejme dokonale poznal zmýšľanie žien. Akoby vedel, že dievčatá dokázal priam neskutočne rozvášniť pohľad na vyzliekajúce sa mužské telo. A ak to telo bolo mladé a vyšportované, o to zvlášť. Tento tmavovlasý fešák so šibalskými očiskami sa radil zrejme na druhé miesto na svete, pretože to prvé miesto obsadil Elijah Wood označovaný titulom: - Muž s najväčšími očami na svete. Tie jeho veľké ihravé oči v kombinácii s vypracovanou postavou robili z námorníka nežné nevinné chlapča, ukrývajúce sa za maskou anjela s čertovsky rafinovaným sex apelom. Tanečné vystúpenie malo v sebe úžasný náboj a sexuálna zmyselnosť sa každou minútou stupňovala. Že bol tanečne nadaný o tom nikto z prítomných nepochyboval. Čím viac sa odhaľoval, tým viac to medzi divákmi, a zvlášť tými ženského pohlavia, vrelo.

Sympatický šibal patril medzi tie typy, ktoré sa Anne Márii páčili a priťahovali ju. Pekná tvárička, tmavé a pevné telo bez jediného náznaku ochlpenia.

Chalan zostal už iba v elastických boxerkách a Anna Mária zaregistrovala túžobné pohľady mnohých dievčat. Našlo sa však aj zopár chalanov, ktorí s údivom v očiach obdivovali bezchybnú postavu. Anna Mária netušila, či sa chalan odhalí úplne, no už teraz sa dalo usúdiť jediné. Vystúpenie jednoznačne gradovalo a chalanove vypracované svaly sa vo svetle reflektorov nádherne leskli. Málokoho však napadlo, že chlapec pred každým takýmto vystúpením vo svojej šatni dobrú hodinu poctivo posilňoval, aby svaly dostatočne napumpoval, čím mohol vyniknúť ich pôsobivý tvar a kresba. Anna Mária sa prichytila pritom, ako sa jej mysl'ou preháňali myšlienky o tom, že mať takého zdatného borca pri sebe, tak by sa určite nedala dlho presviedčať. Chalan sa celý obliat vodou a mokrá bielizeň toho odrazu prezrádzala viac než dost'. Dievčenské obecenstvo sa dostávalo do úžasného varu. Fešák sa predvádzal v mokrých, takmer prehľadných boxerkách a...

A zakrátko sa zbavil aj toho posledného kúska odevu čo mal ešte na sebe. Iba rukou si zahaľoval to citlivé miesto. Napokon sa doširoka usmial, pričom odhalil vybielený chrup a zdvihol obe ruky. Nedalo sa nevšimnúť si, že na tom jedinom mieste sa zopár chlpkov predsa len nachádzalo. Anna Mária skonštatovala, že intímne partie mal naozaj vkusne upravené, čo ešte viac zvýrazňovalo jeho mužskú pýchu, ktorú mu všetci okolostojaci chalani mohli jedine závidieť. Bol to vskutku veľmi pekný chalan so všetkým, čo k tomu patrilo.

Dievčatá sa nadšením roztlieskali. Ten chalan bol skutočne dobrý. Jednak svojou postavou a jednak svojim nesmierne dráždivým vystúpením. Keď sa obe priateľky opäť posadili, Dorota si túžobne povzdychla, plne si uvedomujúc celú tú kaskádu myšlienok blúdiacich jej hlavou a skonštatovala:

„Tak toto bol teda výstavný kus. Mať ho doma, tak určite by nebol iba ozdobou vo vitríne.“

„Pozri sa na tých urastených chalanov, čo stoja pri bare. Už istý čas nás pozorujú. Myslím, že tí dvaja sa už rozhodli. Tuším idú rovno k nám.“ - šepkala Anna Mária. Za krátky okamih začala hrať hudba pomalú romantickú baladu. Anne Márii zarezovala mysl'ou istá pochybnosť. Mala pocit, že tí dvaja si to s hudbou dohodli. Dorota sa zapozerala smerom k baru. Naozaj sa tam objavilo zopár nových tvárí. Boli to hokejisti, ktorí po úspešnom športovom výkone si vyšli trochu sa zabaviť. Tí dvaja sa skutočne zastavili pri stole, za ktorým obe priateľky sedeli. Ten svetlovlasý sa pristavil pri Dorote, zapózoval tou svojou postavou a riekol:

„Ahoj... Dúfam, že mi neodmietneš pozvanie do tanca.“

Chalan sa až podozrievavo milo usmieval, očakávajúc reakciu dievčaťa. Dorota hodila očkom po priateľke a veľmi rýchlo s pozvaním do tanca súhlasila. Druhý chalan s tmavšími vlasmi, ktorý po Anne Márii už hodnú chvíľu poškuľoval sa spýtal:

„Smiem si prisadnúť?“

„Samozrejme.“ - odpovedala.

„Ja som Martin.“ - predstavil sa.

„Anna Mária.“ - povedala a pousmiala sa.

Chvíľu sa zhovárali. Chalan objednal víno a po chvíli sa osmelil a pozval ju do tanca.

„Nie som síce taký dobrý tanečník ako Dávid, ale ak súhlasiš, tak by som si s tebou veľmi rád zatancoval.“ - ozval sa napokon.

„Prečo nie...“ - odpovedala.

V duchu uvažovala, že chalan bol celkom sympatický a zdal sa byť milý. Pevný stisk jeho rúk a mohutnosť ramien ju utvrdilo v tom, že v chlapčenskom tele sa ukrývala ohromná sila. Naozaj netancoval bohvie ako, ale bolo celkom príjemné pociťovať blízkosť mocného tela voňajúceho santalom.

„Ty musíš byť tuším drevorubač, také máš pevné ruky.“ - skonštatovala.

Chalan sa pobavene usmial a ozrejmil jej to.

„Drevorubač síce nie som, ale zas až tak ďaleko si od pravdy nebola. Študoval som na Lesníckej fakulte. Teraz

som však hokejista, rovnako ako aj môj kamarát a zopár ďalších chalanov, ktorí sa rozprchli po celej sále. Sme ubytovaní tu neďaleko a dozvedeli sme sa, že dnes večer sa tu koná voľjaká akcia, tak sme prišli nazrieť.“

Dorota sa zvrátila v tanci doslova celá uveličená. Chalan, ktorý sa jej stihol predstaviť, tancoval naozaj veľmi dobre a k tomu všetkému sa jej celkom pozdával. Nebol to síce Brad Pitt, či Orlando Bloom, ale vyžarovalo z neho chlapčenské huncútstvo, ktorým si ju získal. Nevychádzala z úžasu. Bolo to snáď prvýkrát v jej živote, keď sa o ňu chalan skutočne zaujímal a nezutekal, len čo ju zbadal. Z hĺbky duše ďakovala kamarátke za ten nápad s účesom, šatami a hlavne kontaktnými šošovkami. Bez tých okuliarov sa cítila naozaj super. Sotva začali tancovať, Dávid poznamenal:

„Bože... Bohovsky voniaš.“

Nemusel jej to vôbec pripomínať. Sama predsa spozorovala, ako sa mu rozširovali nosné chrupavky a ako s pôžitkom privieral viečka.

Tá vôňa zmiešaná s vôňou jej tela ho naozaj nesmierne dráždila, ba mala pocit, akoby doslova stupňovala jeho mužskú zmyselnosť.

Obe priateľky, Anna Mária a Dorota, sa v spoločnosti pohodových športovcov, ktorí sršali humorom, cítili veľmi dobre a aj napriek pokročilému času neuvažovali túto akciu ukončiť. Práve naopak. Obe potúžené, či posilnené silou alkoholu vo víne sa zabávali hádam ešte ako nikdy predtým. Teda hlavne Dorota, ktorá sa doslova odviazala a užívala si to plnými dúškami. Anna Mária nechcela priateľke pokaziť radosť, tak sa bavila spoločne s ňou. Koniec koncov, ten Martin sa jej každým pribúdajúcim pohárom vína zdal krajší a zábavnejší. Ved' vo víne bola predsa odjakživa pravda...

Dorota sa prebudila a sen, ktorý práve tak intenzívne prežívala, sa razom vytratil. Nechápala, kde sa to vlastne nachádzala. Izbu vôbec nespoznávala. Doma teda určite nebola. Prižmúrila oči, avšak vôbec to nepomáhalo. Hlava ju bolela stále rovnako. Strhla sa, pretože si uvedomila tlak ruky na svojich prsiach.

Jej ruka to však rozhodne nebola. Obe mala predsa položené na posteli vedľa tela. Tá ruka teda patrila... Mierne pozdvihla hlavu, ťažkú ako sud naplnený až po samý vrch vínom, ešte viac. Zbadala vedľa seba nahé telo. Jej pohľad spočinul na maličkých, pevných a rozkošne zaoblených polovičkách, ktoré až priveľmi pripomínali mužský zadok. Pretrela si dlaňou oči, usudzujúc, že snáď ešte stále snívala. Sen to však nebol. Nieкто pri nej skutočne ležal. Opatrne uchopila ruku prehodenú cez obe prsia a pomaly ju presunula až na matrac postele. Telo ležiace vedľa nej s hlavou zaborenou do vankúša sa pomrvilo a otočilo. Rýchlo sa posadila a takmer od prekvapenia vykrikla. To telo, teraz už ležiace na chrbte, bolo MUŽSKÉ...

V prvom momente ju táto skutočnosť prekvapila, avšak pohľad na nahú mužskú postavu v nej vyvolal rozkošný úsmev. To telo bolo vskutku zaujímavé. Pevné svaly, ani gram zbytočného tuku, široké ramená, mohutná hrud', ploché brucho a... Pane Bože. To, čo spozorovala poniže brucha naozaj stálo za ďalší pohľad...

Konečne pochopila. Bol to ten chalan, ten hokejista. Bože... Ako sa to len volal? Áno, Dávid, konečne si spomenula. Vzápätí úžasnou rýchlosťou spustila nohy na podlahu. Už jej to došlo a všetko si plne uvedomovala. Ona a on... Oni dvaja spolu... Preboha, ved' oni dvaja spolu spali. V tom momente spanikárila, rýchlosťou blesku na seba nahádzala šaty, nechala chalana chalanom a zutekala...

--- ... ---

Anna Mária sa prebudila, pretrela si oči a v okamihu si uvedomila, že toto je cudzia izba. Snažila sa rozpamätať, ako sa tu vlastne dostala. Nula bodov. Napokon však otupená myseľ predsa len začala pracovať. Postupne sa jej vybavovalo, ako tancovala s mužným fešákom. Volal sa Martin. Pousmiala sa. Neležal vedľa nej a očakávala, že sa každú chvíľu objaví, vychádzajúc z kúpeľne. Už večer, teda skôr nad ránom skonštatovala, že Martin je úžasný milenec.

Dokázal ju dostať do takého varu, že takmer od toľkej slasti omdlievala. Tá rozkoš, ktorú v nej vyvolávala jeho nenásytná žiadostivosť, ju doviedla až do samotných nebies. Kdesi čítala, že športovci bývajú v milostných hrách veľmi aktívni a vitálni. A skonštatovala, že Martin medzi nich rozhodne patril. Podľa nej bol aktívny až priveľmi. Tie nadľudské výkony, ktoré podával v posteli ju udivovali. Pritom všetkom však dokázal byť naozaj veľmi nežný. Vedel sa spolu s ňou zosynchronizovať a doviest' ju až za cieľovú pásku. A to každý muž nedokáže. Poniektorí sú surovci, ktorí sa ženú iba za vlastnou samčou žiadostivosťou, nevnímajúc, že aj tá bytosť opačného pohlavia má svoje túžby a potreby. Prestala uvažovať. Zdalo sa jej, že Martin bol v tej kúpeľni už akosi pridlho. Opäť pozdvihla kútiky úst, keď si spomenula, ako pred ňou stál vo vzdúvajúcich sa boxerkách, ktoré jasne naznačovali, že po nej nesmierne túžil. Zachvela sa, keď sa jej vybavilo, ako ju držal vo svojom pevnom náručí a ona položila hlavu na prudko sa zdvíhajúcu

a klesajúcu hrud'. Tvárou jej prebehol milý úsmev. Martinove telo bolo posiate množstvom modrín. Hokej je naozaj len pre silných chlapov, a jej sa takýto silou prekypujúci muži naozaj pozdávali. Posadila sa a podoprela rukami. Až teraz si všimla vankúš na ktorom ešte pred chvíľou spočívala Martinova hlava. Uprostred bol položený na polovicu preložený hárok papiera. Chytila ho medzi prsty a začala čítať.

Dobré ráno Anna Mária,

si úžasné dievča a milovanie s tebou ma privádzalo takmer do šíalenstva. Bolo to zmyselné, chvíľami až takmer živočíšne a nesmierne krásne. Dúfam, že si sa aj ty so mnou cítila podobne.

Martin

Sklamaná žena zlostne hodila skrkvaný papier na zem a v očiach sa jej zaleskli slzy. Celý večer jej Martinko tlačil kaleráby do hlavy a ráno sa ukázalo, čo je vlastne zač. Áno, aj toto bol ďalší z tých, ktorí hnaní svojou nenásytnosťou zdúchol za ďalšou korisťou. To sú všetci chalani rovnakí?

To sa každý jeden ženie iba za svojim neukojiteľným mužským egom a keď je po všetkom, tak sa jednoducho bez jediného slova vyparí? Každému ide naozaj len o to jediné? To sa skutočne na tom svete nenájde čo i len jediný, ktorý by ma naozaj dokázal milovať a ponúknuť mi lásku? Ved' žena predsa vie prijatú lásku vrátiť dvakrát späť. To si to nijaký chalan neuvedomuje? Chalani... Ste úbohí... Strčte sa niekam... Bedákala v duchu. Po lícach sa jej začali kotúľať drobné lesknúce sa slzy a z hrdla zovretého krčom sa drali hlasité vzlyky. Zaborila hlavu do vankúša, ktorý tlmil zúfalý plač. Horúce slzy vyplavili bolesť z hĺbky utrápeného vnútra na povrch a duši sa uľavilo. Sklamaná dievčina si povzdychla a úplne sa ponorila do vlastných myšlienok, ktoré ju opäť strhávali do priepasti bezmocnosti a zúfalstva. Uvedomovala si, že pri seba chlapa jednoducho udržať nedokáže. Keď už, tak maximálne do rána a práve toto jej priam neskutočne zráňalo dušu, ktorá bola touto skutočnosťou už naozaj veľmi dlhý čas doslova bičovaná až do krvi. Čo vlastne robila zle? A ako sa to dalo napraviť?

Ako zvrhnúť túto negatívnu skutočnosť, aby sa rozpadla ako detská skladačka a ona si mohla pomaly a opatrne vybudovať krásny vzťah založený na láske? Ved' predsa už od času dospievania túžila po jedinom. Potrebovala cítiť lásku. Nič viac, iba obyčajnú lásku. Prečo je každému chalanovi dobrá tak akurát na sex? Celé roky túži po tom, aby ju voľakto miloval a ona milovala jeho. To chce až tak veľa? Prečo jej to život nechce dopriať? Čím sa vlastne previnila, že ju Pánboh takto trestal? Nedokázala v sebe udržať ten rokmi nahromadený žiaľ a opäť sa srdcervúco rozplakala...

--- ... ---

Doma, v spoločnom byte, sa ako prvá objavila Dorota. Myslela si, že jej priateľka tu už bude. Našla však byt úplne prázdny. Jediné, čo si všimla bol kvet v obývacej izbe. Oproti včerajšku doslova ožil. Teda mala pravdu. Potreboval dôkladnú závlahu. Zarazila sa. Cítila na sebe výrazný mužský pach. Bola to síce príjemná vôňa rozkošného Dávida, ale uvedomovala si, že ju bolo cítiť pachom sexu.

Kráčajúc po mäkkom plyšovom koberci zamierila do kúpeľne. sotva stačila vyjsť spod sprchy a utrieť sa, keď sa otvorili vchodové dvere. Ona zamotaná do bielej osušky s vlasmi skučeravenými od vlhkosti a s pokožkou fľakatou od drhnutia hubkou, kráčajúc chodbou, sa stretla zoči-voči s priateľkou. Do izby vstúpila Anna Mária.

„Ahoj, Dorotka. Dáš si hemendex?“ - spýtala sa, len čo zatvorila za sebou dvere.

„Ti šibe? A hneď sa povraciam. Z toho vína mám v žalúdku doslova búrku.“ - sťažovala sa Dorota, obzerajúc sa v zrkadle a krútiac pritom hlavou.

Vyzerala hrozne, doslova ako po prehýrenej noci.

„Tak ja si dám. Po sexe mávam neskutočný hlad.“ - sucho skonštatovala zamyslená dievčina.

„Vy dvaja... Vy ste sa milovali?“ - spýtala sa Dorota s nepatrným náznakom úsmevu.

„Áno, máš pravdu. My sme sa bohužiaľ iba milovali...“ - súhlasne prikývla a vzápätí sa rozplakala.

Dorota priateľku objala a snažila sa ju upokojiť.

„No tak, Anna Mária... Tak teda ani Martin nebol ten pravý. Neplač... Ty ho raz určite nájdeš.“ - chlácholila vzlykajúcu priateľku.

Vzlykajúce dievča vyplakávalo svoj bôľ, ale v užialenom srdci aj naďalej zostal smútok, rovnako ako v očiach žiaľ.

Spýtalo sa:

„A čo Dávid? Aký je?“

„Vieš... Musím sa ti k niečomu priznať. Ja som sa asi s Dávidom vyspala.“ - vypudila to Dorota znenazdajky zo seba.

Anna Mária sa na priateľku začudovane pozrela, chvíľu si ju zmätene premeriavala a napokon vyslovila:

„Ako mám rozumieť slovnému spojeniu *asi vyspala* ?“

„Jednoducho som sa ráno prebudila v hotelovej izbe úplne nahá vedľa rovnako nahého Dávida. Avšak z tej noci si nepamätám zhola nič. Mám totálne okno.“ - priznávala sa Dorota.

„Hm... Tak to ja si spomínam úplne na všetko. Martin bol úžasný milenec. Vedel veľmi dobre kedy, kde a ako...“

Jednoducho milenec, akého len tak ľahko nenájdeš.
Bohužiaľ opäť iba milenec. Zhrnula by som to jednou vetou. Martin je neukojiteľná mašina na sex. Ale inak je to veľmi fešný chalan s pevnými svalmi, v náručí ktorého sa cítiš ako v nebeskom raji...“ - Anna Mária sa pousmiala a dokončila vetu:

„Martin patrí jednoducho medzi špičku.“

Dorota položila na stôl hrbu novín a len čo jej priateľka s výraznou chuťou dojedla hemendex, samozrejme bez chleba, od toho sa predsa priberá, začali spoločne prehľadávať inzeráty s pracovnými ponukami.

„Pozri, hľadajú šikovnú učiteľku.“ - oznamovala dievčina vstávajúc zo stoličky.

„Ukáž...“ - začítala sa Anna Mária.

Očami chvíľu blúdila celým textom a potom sucho skonštatovala:

„A kde zoberiem tie tri roky praxe?“

„Aha... Tak to som si nevšimla.“ - doložila Dorota.

Prehrabovali sa v tých inzerátoch viac než hodinu, ale nič, čo by ich už na prvý pohľad zaujalo, napokon nenašli.

KAPITOLA 2.

Od onej diskotékovej noci ubehlo zopár dní a obe dievčatá na sympatických športovcov spomínali už iba vo svojich romantických snoch. V kuchynskom kúte plno novín a ani obidva notebooky neoddychovali. Dievčatá surfovali rôznymi stránkami hľadajúc ponuku na prácu. Nedarilo sa však. Tak teda zotrvali pri tom, čo aj doteraz. Voľajaká brigádnická činnosť sa stále dala zohnať...

Mohlo byť tak pár minút po sedemnástej hodine, keď zazvonil mobilný telefón. Dorota pozrela na priateľku a v tej chvíli obe mysleli zrejme na to isté. Asi sa ozval niekto z tých, ktorým rozposlali svoje žiadosti. Dorota zobrala mobil do ruky a zapozerala sa na číslo. Nehovorilo jej vôbec nič.

„Ahoj, tu je Dávid.“ - ozvalo sa z mobilu.

„Dávid!“ - nechápavo sa spýtala a uvažujúc, kto by to vlastne mohol byť, počúvala ďalšie slová.

Zakrátko sa spamätala. Volal ten bohovský chalan s tým úžasným zadkom, u ktorého sa pred niekoľkými dňami zobudila a o ktorom tie nasledujúce noci snívala.

„Máš snáď toľko chalanov, že si na mňa ani nespomínaš?“

- spytoval sa mužský hlas.

„Ale áno... Vlastne nie... Spomínam si na teba, Dávid. Samozrejme, že si ťa pamätám. Kto by si tak perfektne tancujúceho chlapca nepamätal. A odkiaľ máš moje telefónne číslo?“ - spýtala sa zrazu Dorota.

„Daniela... Ved' si mi ho predsa sama napísala na chrbát liehovou fixkou. Mimochodom takmer štvrt'hodinu som ho zotieral 52% slivovicou, pretože nijaký iný lieh som po ruke nemal, nazerajúc pritom cez plece do zrkadla.

Poviem ti, že vyzliecť sa pred chalanmi v šatni s telefónnym číslom na chrbte sa mi nezdalo veľmi rozumné. Určite by si ma doberali.“ - príjemný hlas sa na okamih odmlčal.

„Daniela, si tam?“ - spytoval sa chalan na druhom aparáte.

Ja predsa nie som Daniela, uvažovala a v okamihu jej zaplo. Spomenula si, že práve toto meno sa jej od malička páčilo a tak sa chcela volať. Zrejme ho vtedy v tom alkoholovom ošiali použila a predstavila sa Dávidovi ako Daniela.

„Áno, som tu.“ - ozvala sa.

„Dobre moja a teraz si doma?“ - pokračoval chalan.

„Áno, Dávid. Som doma.“ - prisvedčila.

„Super. To mi odľahlo. Tak ťa teda čakám. Ideš už?“ - švitoril natešený chlapčenský hlas.

„A kam?“ - vôbec nechápala Dorota.

„No predsa na rande. Súhlasila si, tak ťa teda pozývam. Prosím ťa, poď už. Čakám ťa pred vchodom.“ - doslova prosíkal chalan.

„Čože? Ty vieš kde bývam?“ - zareagovala prekvapene.

„Bože, Daniela... Ty to predou mnou iba hráš alebo si naozaj nič nepamätáš?“ - prehovoril chlapec so smiechom.

„Hneď som dole.“ - spamätávalo sa dievča s roztvorenými očami.

„Daniela ešte otázka. Hneď znamená koľko? U mojej sestry hneď trvá aj hodinu.“ - rozkošne sa zasmial do telefónu.

„Dáš mi dvadsať minút?“ - spýtala sa s obavou.

„Na teba by som bol ochotný čakať aj celý deň.

V poriadku. Niečo si zariadim a o dvadsať minút ťa čakám pred vchodom. Takže sme dohodnutí a o chvíľu sa vidíme.

Ahoj...“ - štebotal chalan.

„Ahoj...“ - zmohla sa Dorota na jediné slovo, nazerajúc cez okno a pozorujúc chalana v obleku stojaceho pred autom.

Vzápätí položila mobil a pozerajúc sa na kamarátku, akoby v mrákotách odvetila:

„Bože na nebesiach. On ti ma pozval na rande. Ten zlatučký hokejista z diskotéky. Dávid ma pozval na *rande*. Chápeš to?“

„To je úžasné, Dorotka. Netúžila si náhodou celý ten čas, čo si strávila s ním po takomto niečom?“ - smiala sa Anna Mária.

„Tak toto je asi sen. Ved' až doteraz odo mňa všetci chalani zutekali v tom momente ako ma zbadali. A teraz... Rande rovno s hokejistom. Pamätám si akurát ten jeho rozkošný zadoček, ktorý som uvidela, keď som sa prebudila.“ - rozplývala sa Dorota.

Mladá, štíhla žena s tmavými vlasmi oblečená v tmavomodrom kostýme s krémovou hodvábnou blúzkou, na dlhých nohách hodvábne pančuchy, klopkajúc béžovými lodičkami na vysokých opätkoch, vyšla z dverí paneláku. Dvaja mladí výrastkovia kráčajúci po chodníku sa na seba veľavravne pozreli a jeden z nich utrúsil:

„Ty kokos, to je ale mačička.“

Žena sa rozhliadla, upravila si rukou sukňu a v duchu ďakujúc priateľke za tú úžasnú garderóbu ho zbadala. Dávid stál oproti na parkovisku, opierajúc sa nohou o koleso športového auta, ktorého značku nepoznala. V autách sa vôbec, ale vôbec nevyznala. Povzdychla si. Bože môj... Naozaj ju čakal. Zamyslený chalan zdvihol hlavu a rozkošne sa usmial.